

המראה העשרים ואחד
”אחרי ימי הצער האלה יופיע בשמיים
בן האיש בעצמו.”

יום שישי אחד בנובמבר 1974 - יום כול הקדושים.

ביום הזה הלכתי למסה 82 בכנסייה

לקראת 15:30, חזרתי לעבוד את מקום הלחם הקדוש במשך שעה.
 בעלי הרשה לי ללכת בערב למסת הערב ; איני הולכת אף פעם, כי בשעה זו, הדבר
 לא קל בגלל הארוחה למשפחה, שאיני יכולה לעזוב. אבל ביתי הקטנה Ghislaine,
 שלא הלכה למסה של כול הקדושים, באה איתי למסת הערב בשעה 8.

ברגע זה האדון הכומר מרים את תיבת הראוה לברכה, הילת האור מצטיירת כרגיל, במקום הלחם הקדוש.
 כמו בפעם הקודמת, לא ראיתי איש, לא ראיתי את ישו, אבל לחם הקודש היה זורח מהקרניים.
 שמעתי :

"אמרי זאת בקול רם" : (חזרתי בקול רם).

"Dicite in nationibus" ("אמרי לאומות")

אמרי לאומות שהאל דיבר דרך פי שפחתו. הוא גילה לה שהסבל הגדול קרוב. פי היא ראתה את הסימן של בן האיש ההולך מהמזרח, הוא מייד למערב. הסימן הזה של בן האיש, הוא צלב האדון.
 אני אומרת לכם, הגיע הזמן שהעולם יתחרט, כי שינוי עולמי שלא היה כמותו, מאז תחילת העולם ועד היום, קרוב, ושלא יהיה עוד כמותו.
 כאשר אסון הבצורת החזוייה תיפול על העולם כולו, רק הברכה, שהאל דאג לחפור, תכיל מים, לא לצורכי יום יום, אבל רק כדי שתתרחצו כסימן להיטהרות.
 ותבואו להתחרט כולכם, לרגלי הצלב המפואר, שהאל מבקש מהכנסייה להקים.
 אז ברגע זה, כול אומות העולם יצטערו ובצלב הזה הם ימצאו שלוה ושמחה.

אחרי ימי הצער האלה, אז יופיע בשמיים בן האיש בעצמו, עם הדר גדול וכוח עצום, לקבץ את הנבחרים מארבע כנפות תבל.
 מאושרים החוזרים בתשובה, כי יהיו להם חיי נצח.
 באמת, אני אומר לכם זאת, השמיים והארץ יעברו, אבל דברי לא."

בסוף, לפני שעזב אותי, האדון אמר לי, בלי לבקש לומר זאת בקול רם :

“אמרי להם שלא יהיה סימן אחר מלבד הסימן של האל בעצמו.
 הסימן היחיד הנראה לעין, הוא התנהגות שפחתו ודבריה, שהם
 דברי האל, ודברים אלה הם בלתי חוזרים.
 אם האיש לא יקים את הצלב המפואר, אדאג שהוא יופיע, כי אין
 עוד זמן.”
 אחר כך האור נעלם.

המראה העשרים ושניים

“האדון הופיע לפני, הוא לא אמר לי דבר.”

יום שישי 14 בפברואר 1975 - יום השישי הראשון של הצום - 15:30.
 הלכתי לקפלה להניח נר, כמו כול יום שישי. אחרי כמה רגעים של עבודה, האדון
 הופיע כמו תמיד, כשלפניו הילת אור.
 הוא לא אמר לי דבר.
 נשארתי מוקסמת כעשר דקות, אחר כך הכול נעלם.
 אחרי המראה הזה, היתה לי הרגשה שישו יחזור כול יום שישי של הצום. הייתי לבדי
 בקפלה.

המראה העשרים ושלושה

“אמרי לפומר שבשם האל ודרכו התנבאת”

יום שישי 21 בפברואר 1975 ב 15:00
 הלכתי ב 15:30 לקפלה. הכומר היה נוכח.
 ב 15:10, האדון הופיע לפני, הוא חיך אלי, אחר כך אמר לי בקול עמוק :

“אמרי לפומר שבשם האל ודרפּו התנבאת. אחר כך שיביא את המסר לכול אלה שצריכים לבצעו, באמונה ובצניעות, פי לא נותר הרבה זמן לעשות את אשר אני מבקש.”
 הוא חייך אלי ואמרת לי : “איזו שמחה לי, לראות אותך שוב. כמה פעמים עוד אראה אותך ?”
 הוא חייך אלי ארוכות אבל לא ענה לי ואחרי כמה רגעים הכול נעלם.

המראה העשרים וארבעה “הדור הזה הוא הצבוע והרע ביותר”

יום שישי 28 בפברואר 1975 מ 15:00 ל 15:30.
 הילת האור הצטיירה וישו התייצב כמו תמיד, אבל הידיים שמוטות לאורך הגוף. הוא חייך אלי, שם את היד השמאלית על החזה, והרים את היד הימנית כאילו לברך. פניו היו יזו מלאות רֶךְ. אחרי כמה רגעים הוא אומר לי :
 “אמרי לפומר : אני רוצה לשפוך בלב האנשים את הרחמים שלי, קודם, לאלה היודעים את המסר, ואחר כך לעולם כולו.
 בעלי המשימה האלה שיקימו את הצלב המפואר לא יהיו עיוורים, פי לא יהיה סימן אחר מאשר של הנביאה הזאת, שנקראה מהאפלה לאור.
 באמת, לא יהיה עוד סימן, פי הדור הזה הוא הצבוע והרע ביותר.”
 לפני שהוא עזב אותי, ישו הוריד את הידיים ואת הזרועות לאורך גופו, חייך אלי ונעלם.

המראה העשרים וחמישה

"העיר הברוכה והקדושה הזאת תהיה מוגנת..."
"היי צנועה אבל אל תבקשי שום עזרה לעצמך."

יום שישי 7 במרס 1975 - 16:00 בקפלה.

האור מופיע , אחר כך ישו, המחייך אלי והאומר לי :

"אמרי לפומר (ברגע זה הוא הביט באדון הכומר) שהעיר הזאת, הברוכה והקדושה, תהיה מוגנת מכול אסון, במיוחד פול בית האומר פול יום את התפילה שלימדתי אותך, עם עשר מתרוזות."

אחר כך האדון מפסיק להביט בכומר. הוא מביט בי, מקרב את ידיו אלי (הימנית יותר קדימה - ראיתי את כף היד) ואומר לי :

"אני פונה אליך."

(הוא מחייך אלי ; כמה אני מאושרת !)

"היי צנועה אבל אל תבקשי שום עזרה לעצמך.
לא תצפי דבר מהעולם הזה, אבל שמחתך תהיה עצומה
באחר."

ישו מוריד את הידיים והכול נעלם.

האדון הכומר אומר לי בכול פעם, כמה זמן אורך המראה. איני שמה לב לזמן העובר. אחרי המראה, יש לי הרושם שלא הורקנתי. אחר כך, נדמה לי שאני חוזרת ארצה, בחושך.

המראה העשרים ושישה

”שמרי, Madeleine בתפילה, על הצום ועל הפרישות”

יום שישי 14 במרס 1975 - 15:30.

הנה האור

האדון הופיע, היד הימנית על החזה, השנייה לאורך גופו.

הוא חיך אלי ואמר לי, בלי לבקש לומר זאת בול רם :

”שמרי Madeleine, בתפילה, על הצום ועל הפרישות.”

הישמרי בלי לחשוש מפני הלעג והרכילות, שיהיו נגדך, כי מעטים

הם שיש להם אמונה בדברים שיצאו מפוך, אבל הפומר יכול להעיד שעל

פניך משתקפת הנוכחות הבלתי נראית.

אחרי ימי הצום האלה, תוסל עליך משימה כבדה.”

חששתי קצת מן המשימה ואמרתי לאדון : ”ואם לא אוכל למלא את המשימה הזאת ?”

ישו ענה לי :

”אם אני מסיל עליך משימה למלא, זה אומר שאת יכולה

למלא אותה.”

לפני שהוא עזב אותי, ישו אמר לי :

”שלבי את ידך על חוץ פפי שלימדתי אותך.”

ישו חיך אלי ונעלם.

מבטו מלא טוב לב, של רוך בלתי ניתן להסביר ; לאיש אין מבט כמו זה, צח, צח

יותר ממבטו של ילד ; הפנים ללא כול קמט, אם כי תוי הפנים ניכרים בהן. הוא גראה

כבן שלושים. בראותי אותו, יש הרושם, שהוא בשר ורוח, ואיזו רוח ! טוהר, צחות, קדושה

בשקפים דרך כול גופו.

כאשר הוא מדבר, הוא אינו מחפש מילים, אינו טועה אף פעם, אינו מהסס מעולם...

צח וברור כמו הצלב שראיתי, זוהר ללא צל, רעננות ללא קמטים, צחות ללא פתם.
בלתי אפשרי להגדיר, גם בלתי אפשרי להביע את שמחתי הפנימית בעת ההתייחדות,
כאשר הרגשתי בפעם הראשונה את נוכחותו.

המראה העשרים ושבעה "התחילי מחר תפילת תשעת הימים."

יום שישי 21 במרס 1975 ב 15:30.

ישו מופיע כרגיל, הידיים מושטות אלי, כאילו לקבלני, ואומר לי :

"התחילי מחר תפילת תשעת הימים, להתכונן למשימה
שאני עומד לבקש ממך. תפילת תשעת הימים הזאת מכילה
תעלומה כול יום, ואחריה, התפילה שלימדתי אותך ועשר
המחרוזות.

אמרי זאת עם התייחדות וצניעות."

שאלתי אותו : "מתי תודיע לי, אדון, את המשימה שעלי למלא ?"
ישו ענה לי :

"יום השיש הקדוש", אחר כך הוא חיך אלי ונעלם.

המראה העשרים ושמונה "דרך הצלב המפואר, שהוא סימן בן האיש, העולם ייגאל."

יום שישי הקדוש 28 במרס 1975 - בכנסייה הקהילתית של Dozulé.

ידעתי שהאדון עמד לבקרני היום הזה, כי הרי אמר :
 "תדעי את המשימה שאני מבקש ממך, ביום השישי הקדוש".
 בבוקר היתה שכבת שלג ב Dozulé.
 לפני הצוהוריים הלכתי לקפלה ; פגשתי את האדון הפומר שאמר לי : "את הולכת לקפלה ? אין היום מקום לחם קדוש בקפלה , אלא בכנסייה."
 הלכתי, אם כן, לכנסייה לקראת השעה 11:00 ; לא היתה גוכחות האל.
 חזרתי לשם לקראת השעה 15:00 בדרך הצלב - עדיין לא כלום - אחר כך אחר הצוהוריים, לקראת השעה 17:00 - האדון שוב לא הופיע. חששתי במקצת מהערב בגלל הקהל הרב שיהיה שם.
 אני חוזרת, אם כן, לכנסייה בערב בשעה 20:30. היו כחמישים איש מכונסים לתוך

הכנסייה להשתתף בטקס של התאוה.
 פתאום, מהמקום שלי, אני מבחינה את האור כפי שהופיע לפני כול מראה, " לא באוהל מועד של המזבח הראשי, אבל בסוף הכנסייה, שם נמצאת, ביום השישי הקדוש הזה הארוחה הקדושה באוהל מועד אחר, המשמש כמחסן".
 האדון הופיע כתמיד, הידיים מושטות אלי.

פרעתי על ברכי, האדון אמר לי :

"אמרי זאת בקול רם :

למה תבפי על מות ישו הצלוב, כאשר היום, הוא חי

ביניכם ?

התפללי במקום זאת, לאלה, שהיום יותר מתמיד מענים

אותו."

אחר כך :

"היסוגי שלושה צעדים, תחזרי על מה שאומר לך, הידיים

צלובות."

ברגע זה, ישו צולב את הידיים ; הוא נשא את עיניו השמימה, כאילו להתפלל ;

עיניו היו חמורות ועצובות - הרגשתי את העצב שלו ; חזרתי בקול רם, זה אחר זה, על

כול משפט שהיה אומר לי :

**"רחמנות אלי, לאלה המגדפים אותך.
 סלח להם, אינם יודעים את אשר הם עושים."
 "רחמנות, אלי, לשערוריית העולם.
 גאל אותם מהרוח של פול אחד מהם."
 "רחמנות, אלי, לאלה, שהיום יותר מאשר אתמול, מגדפים
 אותך ;
 שפוך בלבות האנשים את חסדך."**

אחר כך, ישו הוריד את הידיים. ברגע זה, ראיתי כדור עליו היו מונחות רגליו.
 הוא הושיט את ידיו, די גבוה, לקהל.

מפול יד, מכפות הידיים, יצאו קרניים : לבנות ואדומות.

במשך פול הזמן הזה, האדון הביט בקהל. הוא אמר לי :

"אמרי להם את זאת : (וחזרתי בקול רם)

**דעו שישו מנצרת גבר על המוות, שמלכותו לנצח,
 ושהוא בא לנצח את העולם ואת הזמן."**

הרגשתי שמחה גדולה ; הרגשתי שהאדון שלט בארץ.

נראה לי שהוא בא בעוצמה ובתפארת, כי הכדור הזה שהיה מתחת לרגליו, היה כדור

הארץ.

אחר כך הוא אמר לי את הדברים האלה שאמרתי בקול רם :

**"זו דרך הצלב המפואר ש Madeleine ראתה היום הזה,
 שלוש שנים קודם לכן, זו דרך הצלב המפואר, שהוא הסימן
 של בן האיש, שהעולם יינצל."**

ישו ברגע זה, נוכח בינינו, מבקש שתלכו, כולכם

בתהלוכה במקום שהצלב המפואר הופיע.

לכו לשם, לשוב בתשובה, תמצאו את השלווה ואת השמחה.

- ישו מבקש שפול שנה תיערך חגיגה רבת רושם - ביום

הזה."

"Notum fecit Dominus a Magdalena Salutem Suam"

(**"האדון הודיע דרך Madeleine את ישועתו."**)

אחר כך ישו אמר לי :

"כתבי את אשר אומר לך, בחזורך הביתה."

הוא פנה אלי אישית, כי לא אמרתי את הדברים האלה בקול רם.

ברגע זה, ישו הביט בי, חייך אלי, הושיט לי את ידו הימנית

הארץ בעלמה, כמו כן הקרניים שעד עכשיו יצאו מידי.

מבטו היה כה רך. הוא אמר לי :

"נבחרת, Madeleine, כדי להיות את ההשתקפות של אהבתי.

משום אהבתי היית פה נלהבת.

אחרי ימי התפארת האלה, התואילי בסובך למלא משימה

גדולה ?"

אמרתי בקול רם : **"שרצונך ייעשה"** והנה מה שישו אמר :

"הכתיבי 320 פעמים את התפילה שלימדתי אותך, והיי שליחי.

לכי ואמרי לכול בית בעיר הזאת, עד לגבולותיה, שישו מנצרת ניצח

את המוות, שמלכותו לנצח, ושהוא בא לנצח את העולם ואת הזמן."

אחר כך הוא אומר לי :

"אמרי זאת בקול רם" :

"את חייה את הזמן, שבו פול מאורע הוא סימן של הדיבר

הפתוב."

אחר כך, בלי שאצטרך לחזור על כך בקול רם :

"אני רוצה שיאמרו פול יום את התפילה, ואחריה פעשר

מתרונות.

פול בית שיאמר אותה באמונה גדולה יהיה מוגן מכול

אסון, אחר כך אשפוך בלבם את חסדי.

אם ישאלו אותך, מי השולח אותך, תאמרי שזה ישו
 מנצרת, בן האי ש שקם לתחייה.
 זכרי, אל תחששי מההשפלות, הרכילות והלעג שיהיו
 נגדך. תהיי שנואה בגלל שמי, אבל התמידי ער הסוף.”

”אם תרצי, בקשי שמישהו ילווה אותך.
 יש לך פול הזמן פדי למלא את המשימה הזאת. ביתך לא
 צריך לסבול, כי השנה הקדושה, האחרונה הזאת, תסתיים רק
 כאשר הצלב המסואר יוקם. אבל אלה שהמשימה להקמת הצלב
 מוטלת, יודרו, כי הזמן קרוב. הבית שהדלת תהיה סגורה
 בפניכם - אל תחזרו אליו.”

”אמרי זאת בקול רם (אומר לי ישו) :
 החטא בא לעולם בגלל האדם. לכן, אני מבקש מהאדם
 להקים את הצלב המסואר.

אמרי להם שאחר כך תחזרו לתפארת, ושתראו אותי, כפי
 שהשפחה הזאת רואה אותי.”
 אחר כך ישו נעלם.

קמתי ומצאתי את עצמי בכנסייה. כאשר הסתובבתי וראיתי את הקהל, כול העיניים
 מופנות אלי, לא העזתי לחזור למקומי. האדון הכומר סימן לי לבוא ולשבת בצד הנמוך.
 בחזורי לביתי, התכוונתי באמת לכתוב מה שהאדון אמר לי לכתוב, אבל כול
 משפחתי היתה כאן. נמצאתי בלי יכולת לכתוב, וחששתי, לשפוח זאת יותר מאוחר. אבל
 פתאום, כולם הלכו לישון. נשאר רק Ghislaine ו Bruno, שני ילדי הצעירים. אז
 יכולתי לכתוב מה שישו ביקש ממני לכתוב, ולמחזרת הפקדתי זאת לאדון הכומר.⁹

המראה העשרים ותשעה

”אמרי לכומר : אני רוצה שכול העולם ידע את מסרי”

יום שישי 11 באפריל 1975 ב 15:00.

ב 15:00 הלכתי לקפלה לעבוד את הארון ולהניח נר.

הייתי לבדי. האור הופיע בפני, ופתאום, הארון הופיע כתמיד, הידיים מושטות אלי.

הוא חייך אלי ואמר לי :

**”אמרי לכומר : אני רוצה שהעולם כולו ידע את המסר.
הפמרים צריכים לדבר באופן ישר ובלי כול חשש, פי שום
דבר איננו צריך להיוודע מהרברים הנסתרים.
אחר כך חייך אלי ונעלם.**

המראה השלושים

”התחדשות מתמדת.”

יום שישי 2 במאי ב 17:45 בקפלה.

הייתי לבדי בקפלה ב 17:45.

ראיתי את הילת האור המקדימה כרגיל את המראה, ופתאום, הלחם הקדוש הפיץ קרניים אדומות ולבנות מסביב, כפי שהדבר קרה בשני המראות הקודמים. קרניים אלה אינן קבועות, כמו קרני השמש ; הן כול העת נעות על ידי התחדשות מתמדת.

לא התייצבתי לפני המקום הקדוש ; לא היתה ההרגשה שהוזמנתי לבוא ולכרוע ברך.

זה ארך, בערך, שלוש דקות.

לא היו לא מסרים ולא קולות.

יחד עם זאת תיבת הראוה נעלמה, ופינתה את מקומה לקרניים.